

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoł mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F

Šerbske njeđželske lopjeno.

W Budyschinje, 6. haprleje 1924.

Čižće a naklad Šmolerjez knižicizšćežnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.

Wuthadźa kóždu šobotu a pjarzi na měřaz 10 šlotnych pjenjeřlow.

Judifa.

1. list křwj. Jana 3, 1—6.

„Pohlejeće, kajku lubosć nam tón Wótž je wopokasał, so bychmy Bože džěći mjenowani byli.“ To je jedyn s tych šlotnych šchpruchow, kiž kaž hwěšdy přenjeje wulkosće na njebju křwjateho piřma šo šwěćza, kaž snate šlowo tež: „tať je Bóh tón šwět lubował, šo wón šwojeho jenicžeho narodženeho Šsyna dał je, šo bychmy wšchitzy, kiž do njeho wěrja šhubjeni njebyli, ale wěćne žiwjenje měli.“ Wobaj šchpruchaj štaj šhwalobny špěw teje jeneje špodžiwneje Božeje lubosće, špšchetož ta je runje tajki wulki njewobšchijomny džiw Božeje lubosće, šo Bóh šo čłowjet čžini, kaž šo my čłowjetojo Bože džěći čžinimy. Žako mižionar w Indiskej pišči pšcheložowanju biblije do tamulškeje rěče wučerje, kiž pšči tutym džěle jemu pomhašče, tute šlowa čžitašče: „pohlejeće, kajku lubosć atd.“ čžinjachu na njeho tajki wulki šačžić, šo poškocžiwšči džěšče: „Ně, to je pšchewjele! Tať dyrbjalo rělač: pohlejeće, kajku wulku hnadu je Bóh nam wopokasał, šo šměny jeho nohi wokošćeč.“ Pohladajmy na tutu wulku lubosć, wošebje nětko w šwjatym pšštnym čžaku a štajmy na čžoto šwojeho rospominanja šlowo:

„Pohladajeće, kajku lubosć nam tón Wótž je wopokasał, šo bychmy Bože džěći mjenowani byli. Pohlejeće, kajku lubosć, kajku nadžija, kajki nadawo!“

I.

Ššmy šebi wědomni wulkeje lubosće, kotruž je nam Bóh wopokasał, šo šmy Bože džěći. Ani Židža ani pšhanjo wo tym ničjo njewjedžachu, a njewjedža. Drje je hižo w štarým testa-

mencze wo tym rěč, šo je Bóh jedyn Wótž, hdyž na pšch. Bóh we knižach profety Žeremijaša rěkuje: „Njeje Ephraim, mój luby šym a moje lubošne džěćo?“ Ale to rěkašče, šo Bóh žhy lud i wótžnej lubosću wjedže, niž pak jednotliwje čłowjeske džěćo. Tutu šbóžnu wěštosć je hagle dwanaćelětny Ješuž wuprajil, hdyž džěšče: „Ja mam byč w tym, šchtož mojeho Wótža je.“

Šižće wjele njenje pšhanjo wo Božim džěćatštwje něšchto wjedža. W dobrých dnjach šo njeppšchecža bohoto boja, we čžěžkich čžapach pod jich hněwom čžerpja, kotruž se wšchelašimi woporami šmėrowač pštaju, ale njewjedža, wot kotreho boha nje-šbože pšchindže.

Šajke pšchmėnjenja ewangelijon pšchinyje. Božič Ššm šhubjenym čłowškim džěćom prajil: „Ja šym wot Wótža wušchol, wón je mje s powjesću lubosće pšškał.“ Pšchekadž šo raš do dušče džěćza, kotremuž ššchtať nam a macž šemrjetoj, šo wošamocžene, šebi rady njewjedžo w šwěćze štejesče abo do dušče džěćza, kotrež měješche hrošneju štaršcheju bjes lubosće, kiž jemu šo šanjerodžič dašchtať, ale pšches šchšchžijanski lubosć je šo jemu šhrotownja abo špomozetški dom abo šchšchžanski šwojba wotetwriła, hdyž móža šospodarja a šospošu nana a macžet nje-šnowač a čžoply wodnych nanowjeje a macžetneje lubosće šačžutwa. Šlaj, tať šy ty wot njebjeskeho Wótža ja džěćo pšchijaty. Šajka to lubosć! Bóh twój wótž, ty jeho džěćo. Jeho wótžne wóćžto hlada na tebe, wótžne myšle postaja puč twojeho žiwjenja, wón trošchtuje naš, kaž jeneho jeho macž trošchtuje.

„Šaž šo ša šwoje džěći macž stara na tym šwěćze
A kaž je wobarnuje, hdyž šahrimanje čžuje:
Tať tež šo wulky jara ša šwoje džěći stara
Bóh we tej wyškosći, pšči kóždej wobčežnosći.“

Śwēt, kiž Boga njesnaje, nam drje njesrosumi, hdyž wu-
troba ǰo nam hori a ert ǰo pschelima s wjekełom, ǰo ǰmy Bože
džeczi. Pschecziwo wschej njewerje a wschemu wuǰmēschenju ǰle-
peho ǰwēta je ǰwǰ. Janom wuǰnawamy: „pohlejce, kajka lu-
bošcǰ nam tón Wótǰ je wopolašat, ǰo bychmy Bože džeczi njeno-
wani byli. Kajka to lubošcǰ a kajka to nadžija!

II.

„Moji najlubšchi, my ǰmy nětko Bože džeczi, ale sjewiło ǰo
hišcǰe njeje, sǰto my budžemy. My pał wěmy, hdyž ǰo sjetwicǰ
budže, ǰo my jemu podobni budžemy; pschetož my jeho widžecǰ
budžemy tał kaž wón je.“ Na našche Bože džeczatstwo je našcha
ǰp'a wulka kraǰna nadžija sałožena. Čžeho mamy ǰo nadžijecǰ?
Wjele, sǰtož ǰo sa kšchescǰan'ku nadžiju wudawa, ǰwǰ. Jan ǰla-
czicǰ njedawa, ale praji: „Sjewiło ǰo hišcǰe njeje, sǰto my bu-
džemy.“ To reka: kajke našche pschichodne žiwjenje budže, to je
hišcǰe njewotkryte potajnistwo, to hišcǰe ǰo njeje sjewiło. Spi-
ritistwo a adwentistwo a wschitǰy czi, kiž chzedža pschichodne žiwje-
nje nam wopisacǰ, njedǰ ǰebi to prajene bycǰ daǰža; haj my
wschitǰy drje druhdy praschenja stajimy, na kotrež by našch Anjes
wotmołwił kaž něhdy Pětrej: „Ty to nětko hišcǰe njewěšch,
ale budžesch je potom šhonicǰ.“ Sdyž jež my druhdy polni žedže-
nja sa jenym lubowanym cžlowjekom hladamy, kiž je wot naš
šchot, hdyž tež bychmy rad sady šawěschka pohladali, kiž tutón a
tamny ǰwēt dželi, my chzemy ǰo s tym špokojeć: sjewiło ǰo
hišcǰe njeje, sǰto my budžemy. Dha ničoho ǰo nadžijecǰ nima-
my? Wóh to njedaj. My ǰmy nětko Bože džeczi, hdyž je tež
potajne, sǰto my budžemy, kajki sǰhalt našche pschichodne žiwje-
nje šmėje, dha budže tola wěšcǰe hišcǰe wjele kraǰnišche; psche-
tož my jemu podobni budžemy“, jemu, našchemu wyǰokofhwale-
nemu Šbóžnikkej budžemy podobni, „pschetož my jeho widžecǰ
budžemy tał, kaž wón je“. To njeje prošdna myšl, ale wěštosǰ,
pschetož Jan psche: „My wěmy“. Š wotkal to wě? Wón je to
s Jesuǰoweho erta ǰlyšchal. Wón njeje sabyl, tał je našch Anjes
ǰo modlił: „Wótcǰe, ja chzu, hdyž ja ǰym, ǰo bychu tež czi ǰami
pola mje byli, kotrychž mi dał ǰy, ǰo bychu moju kraǰnosǰ widželi,
kotruž mi dał ǰy.“ Na tutych jaǰnych Jesuǰowych ǰłowach, ko-
trež bēšche ǰam ǰlyšchal a na sjewjenjach pschekraǰnjeneho Anje'a,
kotrež bēšche ǰam pschecziwił, wěštosǰ jeho nadžije wotpoczujie.
Pschekraǰnjeneho Anje'a a jeho kraǰnosǰ widžecǰ, to we ǰebi
našche ǰamǰne pschekraǰnjene šwopšchinuje. Tu ǰamu kraǰ-
nosǰ, kotruž je Wótcǰez ǰhnej ǰwojeho špodobanja dał, budže
wón tež wschitǰim ǰwojim džeczom dacǰ. „Šmy my džeczi, dha
ǰmy tež herbojo: Boži herbojo a ǰobuherbojo Šhrystuǰowi“, tał
ǰi'che japoschtoł Pawoł.

Džeczǰo bohateju staršcheju ǰo sa tym njeprašcha, kajke herb-
stwo budu ja dostacǰ; jemu je došcǰ, wjedžecǰ, ǰo budže ǰo nan tež
sa jeho pschichod staracǰ. Sdyž tež my hišcǰe njewěmy, sǰto my
budžemy — jako Bože džeczǰo wěmy a ǰo teho wjekełimy a s tym
ǰo trošchtujemy, ǰo budže njebešči Wótcǰez ǰo tež sa pschichod sta-
racǰ psches prošchenja a šro'umjenja: ǰmjercǰ njebudže našchemu
Božemu džeczatstwu, njebudže jeho lubošcǰi kónž cžinicǰ. My
ǰmy Bože džeczi, pohlejce, kajka lubošcǰ, kajka nadžija, ale tež
kajki nadawł!

III.

„Róždy, kiž tu nadžiju š njemu ma, wuczijeci ǰo, runje jako
wón tež cžisty je.“ Našche Bože džeczatstwo s jeho šawdawłom na
wěcznu kraǰnosǰ a šbóžnosǰ nam pschibšuschnosǰ š wuǰwjećze-
nju našcheho žiwjenja napoloži. Wułki nadawł, kiž je Božim
džeczom stajeny. Čž we wošadach japoschtołškeho cžaba ǰu drje
šcheczijenje byli, kajkiž je nětko jara wjele, kiž jenož njeprawa
ǰo hladaja, t. r. teho, sǰtož je šakon'ǰy šakajane. Šaǰada, kotruž

ǰich wjele ma: „cžin prawje, njeboj ǰo nišoho“ daloko wroćzo
wostanje sady teho, sǰtož ǰwǰ. Jan tu žada. Bože džeczǰo wě, ǰo
je pschi wschej šwonšownej špratnosǰci, ǰo statne šakonje njepšche-
stupimy, wjele njeczistosǰe, wjele hrěcha móžno, kiž tež pschod
Bohom jako njeprawo ǰlaczi. Bože džeczǰo dyrbi ǰo tež najmješ-
šcheho hladacǰ, sǰtož je na hrěch podobne. Njeje tutón nadawł
pscheczežli. Šlej, japoschtoł naš tež na pomoz šedžblitowch cžini.
Šsam se šwojeje moży ǰo nam ženje njebudže radžicǰ, ǰo wu-
cžijecǰ a wuǰwjećcǰ, ale š temu je Anjes pschishchot, ǰo by našche
hrěchi ǰjecǰ w'at. To njeplaczi jenož wo winje našchich hrěchow,
kotruž je se ǰwojim woporom wujednat a šahubił, ale tež wo
moży hrěcha. „Šchtož w nim wostanje, tón njehrěšchi.“ Wschitko
je na tym ležane, ǰo we nim wostawamy, ǰo stajnje na njeho hla-
damy, ǰo wěrjaza dušcha štajnje s nim wobšhadža. To: w Šhry-
stuǰu bycǰ, wostawacǰ, žitǰy bycǰ, je ǰo jako najwěšcǰišchi ǰucǰ
š wuǰwjećzenju wopolašat. Tał daloko dyrbi pschincǰ, ǰo je Jesuǰ
w naš žitǰy, ǰo wón wschitko našche cžinjenje wobšnježi. Sdyž
šhrěšchimy, leži to na tym, ǰo s našchim Anjesom hišcǰe nanaj-
wuǰ'cho njeǰmy šjednoczeni. My ǰmy Bože džeczi; hlejce, kajki
nadawł. Šamjen.

Świate wotšasanje.

Matth. 11, 28. Bójce ǰem še mni wschitǰy, kiž wy špróžni a
wobeženi šcǰe, ja chzu waǰ wotšchewicǰ.

Š t ó ǰ : Njebudž šparna moja dušcha.

Pschindžecǰe špróžni, wobeženi
š njebeškemu šekarjej,
Šrěšnikow wón nještorczi,
Bójce rucǰe š Jesuǰej,
Ššmilny šamariti ma
Wino, balsam, škarštwu!
Bójce šrudni, bēdni, šhori,
Šany wschē Anjes Jesuǰ hoi!

Bójce — hišcǰe je cžak hnadǰ!
Bójce rucǰe, šhwatajce
š Je'ušej, wón pomǰa radǰ
š nušy, s bēdy kóždeje.
Bójce! Šhrystuǰ wola naš
Wschitǰich š ǰebi pschezo šaǰ!
š hubjenštwu a s hrěchow pada
Čže naš wumoz šeho hnadǰ.

Anjes naš lubje š ǰebi wola,
Bójmy nětk, ǰo njekomžmy!
Šošluchajmy na šoh' ǰlewa,
Na šoh' h'óš tał lubošmy!
Wschitko, w'chitko hotowe
ša naš pschihotowane!
Anjes je hižo dawno wolał,
š wjeczeri wscho pschihotował.

Bójce! hdyž naš Anjes je wolał
Naš wschēch š šwojej wjeczeri.
šubla kraǰne nam je šchował
š šwojej wulkej lubošcǰi,
Dawa tym je bohacǰe,
šiz we wěrje, pošucǰe
Pschitǰu š njemu — špróžni, šhudži
šo šoh' hnadže lacžni, h'ódni.

Podarmo Snjes tych wšchěch woła,
 Kiž měčž Jeho nochedža;
 Podarmo Joh' krasne słowa
 Esu, hdžez do njoh' njewěrja!
 Hdžž žu durje samfnjene,
 Pšchindžesich proščez pšchepošdže!
 Bój, ach njeskomdž nětk čaž hnady!
 Snjes tu je, nam pomha rady.

Wotewrjene durje hnady
 Esu šchcže kóždom hrěschnikej!
 Ebóžnik krasny, pomha rady
 Esynej, džowzy šhubjenej. —
 Lekar dobry Jesuž je!
 Na njoh' twaricž móžecže!
 Čžini wulke štutki, džitny,
 Snjes tón žmilny, dobročžitny!

Kotrychž tón Duch Boži wodži,
 Ebóžne Bože džecži žu!
 Wěru, lubosčž do nich pšodži,
 A njesachodnom' wježelu
 Wupy'chi jich wutrobu
 S Khrystužowej prawdosčžu.
 Jesuža čži lubo maju,
 Kiž Joh' mjeno wusnatwaju.

Wulke wjebele we Snjesu
 Maja Jeho wěrjazy,
 Hdžž wšat Snjes je hrěchoto čžez
 Se žwědomnja, s wutroby;
 Wobhnadženi — džakotni —
 Wopradowže žu šbožotni.
 S hnady Božej džecži Bože
 Maja čžafne, wěcžne šbože!

W wotewrjenych rukach twojich
 Snježe, daj mi šhowańku,
 W bolosčžach a štyskach mojich
 Daj mi pomoz njebjesku,
 Njewopusčez mje šhudeho,
 Čžin mje wěcžnje bohatož'!
 A tebi mam ja dowěrjenje,
 Daj mi trošcht, mēr, wosčhetojenje!

Ebožo wulke mamy wšchitzu
 Wěrjazy we Khrystužku!
 Tu na semi podrožnižy,
 Čžinmy wěrnny pokutu!
 Snježe Jesu pomhaj nam,
 So nasch pucz dže k njebjeskam!
 S tobu šbožnje domoj džemy,
 Tam Čže wěcžnje šhwalicž čžemy!

J. W.

Farar Šchizjan-Rakeczanski †.

S Rakeczanskej wožadze žaruje tež wožada nascheho njedžel-
 nika „Pomhaj Bóh“ p'chi rowje fararja Šchizjana-Rakeczanskeho.
 Žyđenja, hdžž jeho sachodne čžeto k rowej pšchewodžachu tam
 na Rakeczanskim pohrjebnišchczu, rěčžesche wón žam hišchcže
 k wožadze nascheho kopjeńka se žwojim poščednim słowom, na-
 schemu njedželnikowej a jeho wožadze wěnotwanym. Šnadž je žo
 tač někotry džitwal, so so bē nabožny nastatw' ja Laetare tač krotki.
 Nasch njebočžicžki farar bē jón šapoczal pižacz, tola jón njedo-
 piža. Šsmjertny jandžel w'a jemu pjero s pilneje ruki prjedy
 hacž bē njedžela Laetare tu. A tač džeržesche Laetare potom na-

šchey wožadze nutrnosčž jedyn, kotryž niz wjazy mjes žitwymi
 tuteje nascheye semje njebē. Šrotke drje to nutrne słowo, tola
 wonēmjeny, na pšchezo šawrjeny ert ščžini žo nam sa žmjerčž
 šhutne. So bychmy jo tola dorosumili, hdžž tola tež to žitwjenje
 tač krotke je, so njebychmy žo žami šjebali, ale žwojemu žitwjenju
 dali hódnosčže, kotraž njeje šhubjena, hdžž s nami dže sa tutu
 čžafnosčž ke kóncej. Wón, njebočžicžki farar je tole došonjal.
 Njech je krotke tež jeho žitwjenje s 38 lětami, s hódnytm je je wu-
 pjelnik. To njeje šhubjeny sa njcho a tež niz sa tych, kiž jemu tu
 najbližichi bēchu a nětko wo njeho pšakaju horze šlyšy.

Na Šjewj. Jan. 3, 20 šakož žo se žwojim poščednim nje-
 dželškim słowje. Šacz je jeho nješmjerčna, s njepowalnej wěru
 se žwojim Ebóžnikom šawjasana dušcha widžala, kotryž pšchih-
 džesche, so by žo k poščednjemu rasej škapal wo durje žwěrneho
 šlužobnika a jemu šakal: „Bój se mnu, twoje džeklo je žo šakal!“
 Pšchetož, šchtož wón nam s wonēmjenym semškim ertom předuje
 a žwědčži: „... Šsyn Boži, kotryž je s njebies wot Wótza pšch-
 šchot k nam čžlowjekam na jemju, so by nam tón pucz šakal
 se semje k Wótzej do njebies“, to je žam wěrít, po tym je žam
 žitwy byl. Šchtož tu jeho wěry do Ebóžnika njepowalna wěstosčž:
 „A hdžž ty žo jónu škapasch wo durje tych njebies, šlyšchi a wo-
 tewri wón tebi a wita tebe do žwojich njebies: „Ja šnaju tych
 mojich a žym šnaty tym žwojim, šastupčže k žwojeho Snjesa wje-
 škosčži!“ to nětko jeho nješmjerčneje dušche šbožne našonjenje.
 Žemu je žo šakal, šacz je wěrít! A šacz by to čžył wošebje tym
 lubym nětko tač jara šrudženytm sa čžahy šrudoby a pšakanja do
 přédka prajicž a dacž ja najdrohotnišche šawostajeništwu, praji
 wón: „Hdžž wotewrimy, dha wón k nam šandže a wosčhewi na-
 schu dušchu s hnadu, mērom, pošojom, radoščžu; dha žo we jeho
 towarštwje wježeli nasch wutroba!“ Ššly'chmy, a šlyšcže
 wy, lubi šawostajeni, tač jeho poščednje přédowanje jene wo-
 prawdžite Lätarepřédowanje, tač s wonēmjeného erta šlincžki
 hišchcže: wježeleče žo! tuto wježeleče žo!

Farar Šchizjan-Rakeczanski, kotryž je tač pilnje a žwěrnje
 tež k tebi, luba wožada nascheho kopjeńka rěčžal, je dowurěčžal;
 jeho ruža, s kotrejž je tač pilnje tebi tu pižal, s pohonjazym pšch-
 šhadom sa jich wjele šastojniškich bratrow, wotpoczjuje na pšchczo!
 Wty wšchitzu, kiž njemóžachmy jeho šandžemu njedželu k poščed-
 njemu wotpoczžinkej pšchewodžecž s wulkej šlyšy pšchewodžerjow
 s bliška a s dala, pšchitwo'amy jemu tu šhromadnje — ja štejach
 s najmjen'cha šobotu pšchi jeho šachczu, do kotrehož bēchu jemu
 runje k poščednjemu španju pščłali, a prajach jemu, kiž bē mi
 pšchecžel, poščednje „w Božim mjenje“. — „Měj džal do wěcž-
 nosčže a Bóh čži žohnuj, kiž ty jemu a jeho žyrtwi a wožadze a
 nam žwěrnny bēšche po žwojim šlubjenju!“ — S wami pač, kiž
 wy tač naš'e wot šrudoby potřecheni, budž tón, ja kotrymž na
 pucz waž woła'che mandželški a nan, Jesuž Khrystuž!
 —

Žyrkej a štat.

„Šchto ma to na žebi.“ žo praschěch, hdžž pódla rošpratowu
 wo pšchecžžhanju žyrtwje, wošebje ewangelškeje w Rušowskej
 čžitach tež tule powje'cz: Ruška wjshchnosčž je němškich špěwarjow
 pšcheprožyla, so bychu w Pětrohrodže, Moštwje a druhich wul-
 fkich městach Rušweje špěwali tu tač mjenowanu „Pašionu Ma-
 teja“ a to w něm'kej rěčži.

W Šchwizy je wjshchnosčž šantona abo krajiny Št. Gallen
 šakalata, so žo pšches wošono'cherjow pižma tych tač mjeno-
 wanych „Šhutnych biblijepšchepytowarjow“ pšchedawaja. Do-
 wolno'cže, kotrejž je prjedy k tonu dala, je wrócžo wšala. A tu-
 tomu šakrocženju pšchecžawo tutež tčž mjes Ššerbami pšchecžawo

evangelskej a katolskej zvrhvi štutovazej lečže je bo tež wyschnosć sa kanton Zürich pschisamknyla.

W němškim fejnje bě bo namjet stajit, so bychy bo sa cžaj martrowneho tydženja wólbne wojowanja, kotrež tola s wjetšcha ani bjes herjekanja ani bjes hidy njejku, sakasafe. Tutón namjet njebu pschijaty, hačž runje njejku sozialistišće strony we wjetščinje. To je tež snamjo nascheho cžajka a snamjo sa smyšle- nje dotalnych fejmskich sastupjerjow. Tehodla je bo „Wubjerš evangelskich zvrhwojow Němskeje“ na wschě strony němškeho fejma se scžehowazym pišmom wobrocził: „Wólbne wojowanje je bo sapocžalo. Sich wjele we ludu febi pscheje a žada, so njeby tón tydžen psched jutrami, kotryž „czichi tydžen“ mjenujemy, psches wuhotowanje, kotrež njeměr pschinješu, kashl. W mjenje tych krajnych zvrhwojow, kotrež su we „Wubjeršu evangelskich zvrhwojow Němskeje“ sjednoczene, prošy tehodla „Wubjerš evangelskich zvrhwojow Němskeje“, so bychy w cžajku wot 13. hačž do 21. haprleje tuteho lěta, wot bolmońčiki hačž k druhemu jutrownemu šwjedže- nej, wólbnemu wojowanju wotpocžowacž dali a mēr matrow- neho tydženja njekashli. „Wubjerš evangelskich zvrhwojow Němskeje“ je kručže wo tym pschewědčeny, so je s nim wulka wjetšči- na němškeho luda psches jene w tutej próstwjje.“ — Wny Sserbjo wobedu wěrywusnacžow to žyle wěšče žmy a bo tež teho dzer- žimy!

Sapóšlanzy dotalnego němškeho fejma džělachy bo po šwo- jim nabožnym abo tež njenabožnym stejniščežu takle: 180 ewan- gelszy, 105 katolszy, — wscho hromadže 285 kšesćizjanského wěry- wusnacža, — 130 dissidentow; to su tajzy, kotřiž s zvrhwoje wu- stupichy, a 44 kotřiž njeběchy šwoje nabožne stejniščežo wosna- mjenili. — Tuczki pošledni drje tež daloko wot dissidentow njejku. To su nastročaze licžby! A to cžim bóle, hdyž tola w ludu jenož něhdže 1% dissidentow je. W fejnje bě jich to 29,5%. Tajke něšto mjenuje bo potom šprawne sastupjenje luda. Luda pschi- šlušchnosć to je, so bo tu pschemějenje stanje psches pschichodnu wólbnu, kotraž je sa 4. meje postajena, a kšesćizjanow pschislušch- nosć to wošebje, a tu tež našcha, kiž my tola na šakozku kšesćiz- janstwa stejimy a štacženjo tuteho němškeho stata žmy. Tehodla by to byla njeprawda, by-li šcho mjes Sserbami parolu wudał, so nježmemy wolicž hiež. Žyle wěšče dyrbimy wolicž, ale jenož sastupjerjow, kiž bo s ertom kaž s wutrobu ke kšesćizjanstwu wu- snawaju! Čži, kiž bo hańbuja, šwoje nabožne stejniščežo šjewicž a čži, kiž dorajnje sa nabožinu njeuwstupja, njemožemy trje- bacž, hewak niz a nětkole hiščeže mjenje. A dissidentow su sa naš, su sa kóždeho kšesćizjana do žyła njemožni sastupjerjo! — Šdyž k tomu polnóžno-amerikanski parlament pschirunash, na- makash scžehowaze licžby: S tych 435 šapóšlanzow su 374 s kšesćizjanských wěrywusnacžow, 41 su dissidentow a 20 nje- šjewichy šwoje wěrywusnacže. To je trošku hinaš hačž pola naš w Němskej; do žyła je to tam w Amerizy s nabožnym stej- niščežom hinaš.

Wschelle s bliska a s daloka.

Se kerbskich wošadow. Nětko tež hiščeže Kšesćizjanska fara- hjes šararja, hdyž bu šarar šchizjan tak šahe a nahle psches žmjercž wotwolany. Dwě kerbskej šarskej měštnje w šakškej Su- žizy hys duschepastyrja, dofelž Šodžijška druhe šarske měštno pschezo hiščeže njewošadžene. Šamolwit bo do Šodžija hačž dotal — wjelež nam šnate — žadym duchowny njeje, hačž runje bě krajne konsistorium měštno wupišalo. Duchowni, kotřiž tam předowachu, to sastupuju cžinjachy. A k tomu nětko Kšesćizy. To je šrudny wuhlād sa kerbske wošady, sa evangelskich Sserbow do žyła, dofelž škoro žaneho dorosta nimamy. Šcho budže to

s našimi kerbskimi wošadami sa 5 abo 10 lět? Wjazy hačž jena budže bo wošadžicž dyrbječ s němškim duchownym, dofelž tu kerbskich njebudže, a to tehodla, dofelž su ewangelszy Sserbjo škomdžili, bo došć roshladniwje sa duchowne šastaranje luda we pschichodže postaracž. Abó njedyrbjeli my telko mlodnych hólzow mjes nami mēčž, kotřiž bychy šhmani byli sa študowanje?! A nje- dyrbjeli my wjazy telko lubošče ke šnješowej zvrhwi w nimi pytacž žmēčž, so by to jich pohnuło k študijam bohošłowštwa?! A njedyrbjeli ewangelszy Sserbjo telko sa šnješowe kralestwo — a s dobom sa šwój kerbski lud — wysche mēčž, so bychy kerbskim hólzom, kotřiž šrēdkow došć nimaju, šmožnili, študowacž na bohošłowštwo a sastupicž do šarskeje šlužby? To su praschenja, na kotrež dyrbimy wotmoštu namakacž! A to wscho je jena wēš. Kotraž febi hnydom žada tak husto hižo žadane šakrocženje žyheho luda k wotwobrocženju tuteho štracha a najšwērnišče prózowa- nje wo šastaranje kerbskich wošadow se kerbskimi duchownymi priedy hačž to hiščeže hórje a pschepošdže njebudže. Šruska Šužiza, kotraž sa telko šarskich měštnow a tuž sa telko wošadow a wošadnych duschepastyrjow paruje, dyrbjala tola nam w Šakškej s šhutnej napominašku, haj nušowašku byčž sa to, so bychy Sserbjo jich došć žynow na študije dali, wošebje na študijum bohošłowštwa, a niz mjenje tež sa to, so bychy žynow kerbskeho luda, hdyž na študijach, šwērnje a pilnje a došladnje se kerbskej rēčžu šaběrali, so bychy potom tež wschudžom w Sserbach kerbskim wošadam w macžernej rēčži šlužicž mohli w tym, šchož je to najšepšče. — Tole wscho a hiščeže druhe předuje nam Sserbam notny wotw na Kšesćizjanskim pohrjebniščežu, kotryž šhoma šemšče šawošajenišči jeneho, kotryž bě, kaž jeho žyly dom, kšesćizjanski a kerbski w pošnym smyšle tuteju šłowow.

W Rošacžizach na šarje šwjeczešče njedawno sjednocžena wošadna mlodžina šwój šakozenišči šwjedžen a nětko njedželu Šaetare pacžeršče džēcži šwoje „W Šožim mjenje“. Sserbska a němška mlodžina nascheje mateje wošady sjednocži bo tu kóždy ras do jeneho žyła a šhromadneho wuwjedženja, džywa paš pschi- tym na Sserbow a Němzow a jich rēčž jenaš. To je pschi wob- stejnočžach, šakšez tu su, drje tón prawy pucž. Šoradžilo je bo to jene kaž to tamne wuwjedženje derje. Lubošč a pilnosć bēšchtej bo tu sjednocžitej k špodobnemu wuwjedženju, njech to nětko to šwonšowne wuhotowanje šwjedženškeho ruma — šara- rjoweje študowanškeje ššwowy, dofelž tu šale nimamy — njech to nětk rjenje wuhotowane blida, sa kotrymiž bo wješele k šhromad- nej šchalzy šhoseja sjednocžachmy — njech to šmutsšowne wopšhi- jecže wobedu wuhotowanjow a teho, šchož bu s rēčžemi a se špē- wom poškicžene. Njech tole kóždemu w pošjatku wostanje a njech našcha mlodžina do žyła dale a bóle narwušnje, so móže bo tež hiščeže hinaš hačž jenož w šwētšnym rošpřoščenju a we šwētšnym šawješelenju rjenje wješelicž a šradowacž, haj so to runje w tutym hinaššchim, niz wot šwētšneho juška a rošpřošče- nja pschewodžanym a napjelajenym, wuhotowanju a šawješele- nju to wješele namaka, kotrež nima sa šobu hłowubolenje a ške njecžiste šwēdomje žnadž sa žyle žiwjenje. Na tajke pucže dyrbi bo bóle a bóle žyła našcha mlodžina štajicž a našch lud, jeli so dyrbi to móžne byčž, wobštacž pschichodom a wostacž!

W krajach bywšcheje Awštrije pschiběra ewangelske hibanje. Šaž bo wot tam pišche, pschestupichy w lēčže 1924 k ewangelskej zvrhwi jich we Wusčach (Aussig) 135, w Němskich Šoršchowizach 14, Čhebu (Eger) 20, w Šriedlandže 11, w Šablonzu 123, we Šródku (Grottau) 109, we Šarnocžizach 18 atd. Tuto hibanje šaha wot polnóžnych džělow pschi našchich šakškich mjesach hačž k pašodnju, do Šchtyrškeje, do Šorutanškeje (Kärnten).

Šamolwity redaktor: šarar Wyr g a c ž w Rošacžizach.